

Per la igualtat lingüística i per la reciprocitat

No cal dir que la igualtat, com a concepte teòric, té molt bona premsa. Dificilment trobarem ningú que es amnifeste obertament en contra de la igualtat en qualsevol aspecte. Un altre gall canta, però, quan toca aplicar-la. Aleshores ens trobem que sempre n'hi ha que són més iguals que els altres. Segurament és sobrer explicar açò ací, a una audiència valenciana, que sap com són els impostos que paguem i com les contraprestacions que rebem. És evident que, en termes contributius, els valencians som menys iguals que molts altres ciutadans del mateix estat.

Algú sap dir-me quants canals de TV en castellà es poden sintonitzar al País Valencià? 58? En són molts! La següent qüestió me la reservava per a mi mateix, perquè és fàcil: quants en valencià? La resposta, tothom ho sap, és ben simple: un. I des de fa només una setmana, perquè durant els últims quatre anys n'hem tingut, exactament zero. Hi ha criatures que no han vist mai en la vida dibuixos animats en valencià. Que se n'estranyen en vore'ls per primera vegada!

No dic que igualtat siga disposar del mateix nombre de canals en tots els idiomes. La llibertat i la igualtat no poden ser mai una qüestió de quotes. Dic, això sí, que per a tindre llibertat cal poder triar. I que per a triar, necessitem disposar de més d'una alternativa. Això sí que és igualtat: ser iguals en l'accés a la llibertat.

Fa exactament una setmana, a Estrasburg, el Consell d'Europa celebrava el 20é aniversari de la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries. Com que no és un tex sagrat, ni ha estat dictat per cap divinitat, la Carta pren en consideració la possibilitat de ser reformada. I és amb eixe objectiu de millorar-ne l'aplicació, que ens van demanar una anàlisi crítica, que incloguera aspectes que s'haurien de canviar. Entre les quatre mesures de caràcter institucional que vaig proposar, que la norma actual que fa obligatòria la compartició de canals de ràdio i TV en la mateixa llengua, o en llengües similars, entre estats, s'aplique també dins de les fronteres d'un mateix estat. Ara no es fa així, i és això el que permet que continue viva la censura que patim. Els estats (d'ací plora la criatura anomenada Unió Europea) són, pel que fa a les llengües, sobretot estats d'excepció; estats que apliquen la protecció a l'única llengua que, per damunt de documents oficials i lletra morta, consideren seua, mentre que l'excepcionalitat és per a totes les altres.

Em sembla bé rebre canals de Múrcia, Madrid o Albacete. Tan bé com rebre'ls de Catalunya, Andorra o les illes. És inacceptable, per contra, que es mantinga una censura lingüística, precisament entre les autonomies que compartim variants d'una mateixa llengua. Volem accedir als seus canals de ràdio i TV, voilem que la nostra Àpunt es pugua rebre a la Franja, a Catalunya, a les illes, a Andorra o a la Catalunya del Nord. Per què no? A qui molesta la llibertat? Mai no serà obligatori sintonitzar-les. Si algú no les vol, n'hi haurà propu que organitze el seu receptor per a ignorar-les! Reciprocitat és una paraula complexa per a una tan idea simple i antiga com és la del bon veinatge.

Açò mateix ho hem dit fa tres anys, en tan bona companyia, la de les nostres universitats públiques, com ens trobem ara. I sabem que els nostres representants electes tenen la voluntat, no sols d'escoltar-nos, sinó de donar satisfacció a una demanda tan elemental com la que estem formulant. Tan sols ens falta presenciar com la bona voluntat dona lloc a allò que esperem d'ells: accions concretes que facen de la reciprocitat, més que una promesa, un fet.

Ferran Suay
Vicepresident d'ACPV